

LBRIS

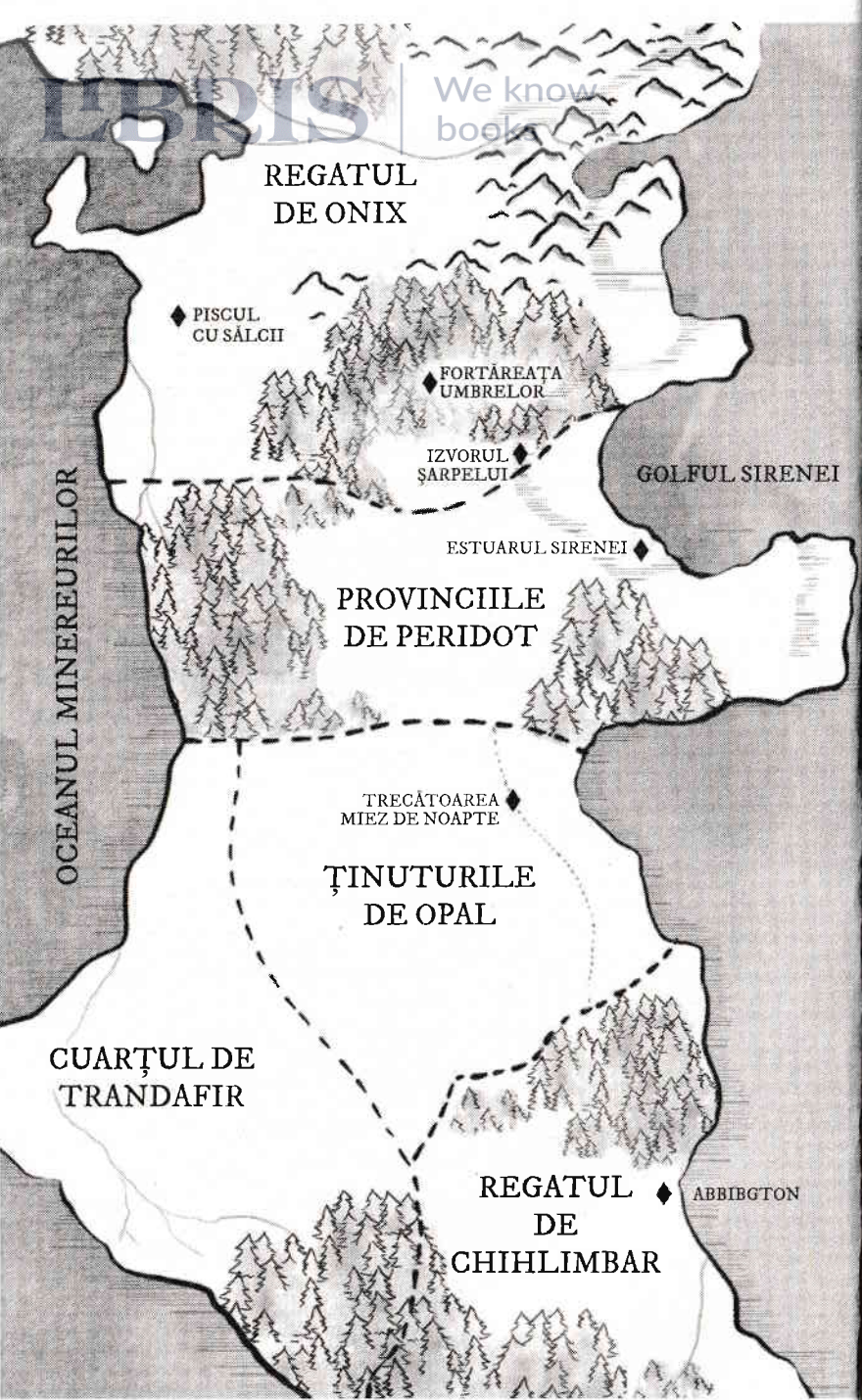
We know
books

KATE GOLDEN

**ZORI
DE
ONIX**

Traducere din limba engleză
LAURA BERTEANU

LITERA
București

CAPITOLUL 1

Pesemne că Ryder și Halden erau morți. Nu-mi dădeam seama pe deplin dacă pricina stării mele de rău era faptul că recunoșteam, în sfârșit, adevărul, sau dacă pricina era, pur și simplu, durerea cumplită care-mi ardea plămâni. Trebuie să spun că această a doua suferință mi se datora mie și numai mie – o astfel de urmare a alergării mele de dimineață era întotdeauna cea mai chinătoare – dar azi se împlinea un an de când scrisorile încetaseră să mai sosească și, deși jurasem să nu mă gândesc la ce era mai rău decât după ce aveam un temei s-o fac, tăcerea epistolară era o dovadă greu de trecut cu vederea.

Inima îmi bătea cu putere în piept, îndurerată.

Încercând să-mi ascund gândurile neplăcute într-un ungher îndepărtat al minții, m-am dăruit cu totul țelului de a ajunge la capătul luminișului fără să vărs. Am început să dau iarăși din picioare, mi-am tras coatele în spate și mi-am simțit coada împletită lovindu-mă între umeri în ritmul bătăilor inimii. Încă puțin și...

După ce am ajuns, în sfârșit, la întinderea de iarbă răcoroasă, m-am oprit, împleticindu-mă, mi-am pus mâinile pe genunchi și am tras cu nesaț aer în piept. Regatul de Chihlimbar mirosea ca întotdeauna – a rouă de dimineață, a lemn arzând într-o vatră din apropiere, a frunze ce putrezeau încetul cu încetul și care împrăștiau damfuri înțepătoare, de pământ.

Dar nu era de ajuns să răsufli adânc, fiindcă tot mi se mai încețoșa privirea, așa că m-am trântit la pământ și m-am lungit pe spate, strivind frunzele de sub mine cu greutatea trupului și făcându-le să scoată un trosnet care m-a umplut de mulțumire. Întreg luminișul era acoperit de frunze uscate – ultimele rămășițe ale iernii.

Cu un an în urmă, cu o noapte înainte ca toți bărbații din oraș să fie luați la oaste ca să lupte pentru regat, familia mea se strânsese în spatele casei noastre, pe movila așternută cu iarbă. Aflându-ne împreună pentru ultima oară, priviserăm soarele apunând, înconjurat de flăcări purpurii, îndărătul orașelului nostru, Abbington. După aceea, eu și Halden ne furișaserăm chiar în luminișul ăsta, prefăcându-ne că el și fratele meu, Ryder, nu plecau nicăieri.

Că, într-o bună zi, amândoi aveau să se întoarcă.

Clopotele răsunară în piața orașului, dangătele lor, deși îndepărtate, fiind îndeajuns de limpezi ca să mă smulgă din amintirile umbrite de tristețe. M-am ridicat în capul oaselor, cu părul încâlcit, plin de frunze și de crenguțe.

Aveam să întârzii. Din nou.

„Să dea naiba-n Pietre!“

Asta era sudalma noastră obișnuită, pe care am rostit-o în gând pe când mă ridicam, strâmbându-mă. Încercam să sudui cât mai puțin cele nouă Nestemate Sfinte care alcătuiau mijlocul continentului. Nu-mi păsa prea mult că blestemam divinitatea creatoare a Evendellului, dar uram puterea obișnuinței, pe care o deprinsesem fiind crescută în Chihlimbar, regatul care venera cu atâta ardoare Pietrele.

Am luat-o înapoi alergând prin luminiș, iar apoi am coborât pe cărarea din spatele căsuței noastre și m-am îndreptat spre orașelul care abia se trezea. În timp ce străbăteam aleile pe care abia ar fi încăput doi oameni mergând umăr la umăr, în minte mi se strecură un gând plin de tristețe:

„Abbingtonul a avut mult mai mult farmec odinioară!“

Cel puțin, în amintirile mele. Străzile pietruite, cândva bine măturate, înșesate de muzicanți și de neguțatori leneși, erau acum pline de gunoaie și pustii. Clădirile de cărămidă acoperite de iederă și luminate de felinare pâlпăitoare fuseseră lăsate de izbeliște – părăsite, arse sau dărâmate, dacă nu toate trei la un loc. Parcă priveam un măr putrezind, unul care, zi după zi, devenea din ce în ce mai puțin proaspăt, până când, la un moment dat, n-avea să mai rămână nimic de el.

Am tremurat – atât din cauza vremii, cât și a gândurilor care mă cuprinseseră. Nădăjduiam că aerul rece îmi mai uscaseră sudoarea de pe frunte. Norei nu-i plăcea o ucenică asudată. În clipa în care am împins ușa, ce se deschise scârțâind, izul de zahăr dospit și de mentă înțepătoare îmi umplu nările. Era mirosul meu preferat.

– Arwen, tu ești? strigă Nora, iar ecoul glasului ei răsună pe coridorul infirmeriei. Ai întârziat! Cângrena domnului Doyle s-a înrăutățit. S-ar putea să-și piardă degetul!

– Ce să pierd?! chițăi un glas bărbătesc din spatele unei draperii.

I-am aruncat Norei o privire chiorășă și am intrat în odăița încropită, despărțită de restul încăperii cu ajutorul unor cearșafuri de bumbac.

„Să dea naiba-n Pietre!“

Domnul Doyle, un bărbat bătrân și chel, al cărui cap părea alcătuit doar din frunte și urechi, zăcea în pat, strângându-și la piept mâna vătămată de parcă aceasta ar fi fost o zaharica pe care o șterpelise și pe care se temea să nu i-o ia cineva.

– Nora doar glumea! l-am liniștit eu, trăgându-mi un scaun. Așa face ea haz, ca o vindecătoare sadea. O să am grijă să rămâneți cu toate degetele, credeți-mă!

Cu un pufnet neîncrezător, domnul Doyle dădu drumul mâinii, iar eu am trecut la treabă, apucându-mă să îndepărtez cu mare grijă straturile de piele putrezită.

Harul îmi tremura în vârfurile degetelor, dornic să ajute. Nu prea credeam că aveam nevoie de el în clipa de față; îmi plăcea munca migăloasă, iar vindecarea cangrenei cerea chiar o astfel de muncă.

Dar nu mi-aș fi iertat-o niciodată dacă mi-aș fi încălcat fâgă-duiala pe care tocmai i-o făcusem țâfnosului domn Doyle.

I-am acoperit o mână cu cealaltă, ca și cum n-aș fi vrut să-l las să vadă cât de urâtă era rana – devenisem foarte pricepută în a găsi căi de a-mi folosi puterile asupra bolnavilor fără ca aceștia să bănuiască ceva. Domnul Doyle închise ochii și-și dădu capul pe spate, iar eu am îngăduit unui licăr de lumină pură să mi se scurgă din degete asemenea sucului stors dintr-o lămâie.

Carnea putrezită se încălzi și deveni din nou trandafirie, vindecându-se sub ochii mei.

Eram o vindecătoare bună. Chiar foarte bună. Aveam mâna sigură, eram liniștită în împrejurări grele și nu mi se făcea niciodată rău dacă vedeam măruntaiele cuiva. Mai mult de-atât, știam să vindec în feluri care nu puteau fi învățate. Puterea mea era o lumină schimbătoare, ce mi se revărsa, zvâcnind, din mâini, și care se scurgea în alții, împrăștiindu-li-se prin vine. Puteam să lipesc la loc un os rupt, puteam să readuc culoarea într-o față pală din pricina răcelii, sau să cos o rană fără să mă folosesc de vreun ac.

Totuși, ceea ce făceam eu nu era vrăjitorie obișnuită. În neamul meu nu fuseseră nicicând vrăjitori sau descântători și, chiar dacă ar fi fost, eu îmi foloseam puterile fără vrun descântec care să fie urmat de un vârtej de vânt sau de scânteii. În schimb, harul mi se scurgea din trup, secându-mi de fiecare dată vlaga și mintea. Vrăjitoarele puteau să facă magie la nesfârșit dacă învățau bine meșteșugul și dacă se serveau de un grimoar bun, pe când harul meu se micșora dacă munceam prea mult și ajungeam să fiu sleită de puteri. Uneori era nevoie de câteva zile de odihnă pentru ca harul să-mi revină pe deplin.

Prima oară când mi se întâmplase să ajung stoarsă de puteri, după ce ajutasem un rănit cu trupul acoperit de arsuri nespus

de grave, crezusem că-mi pierdusem harul pentru totdeauna – gând care, la vremea aceea, mă umpluse de un amestec de ușurare și de groază pe care nu putusem să-l înțeleg. Îmi spuseseam în sinea mea că aveam de ce să fiu recunoscătoare atunci când, în cele din urmă, harul îmi revenise. Recunoscătoare fiindcă, pe când eram încă în creștere, stâlcită de lovituri, cu mâinile și cu picioarele rupte și răsucite în cele mai nefirești unghiuri, putusem să mă vindec înainte ca mama sau frații mei să bage de seamă ce-mi făcuse tatăl meu vitreg. Recunoscătoare că puteam să-i ajut pe cei care sufereau în jurul meu. Și recunoscătoare că puteam să scot niște bani frumoși din asta, în vremuri atât de grele precum cele pe care le trăiam acum.

– Gata, domnule Doyle, sunteți ca nou!

Bătrânul îmi zâmbi cu gura lui lipsită de dinți.

– Mulțumesc! spuse el, iar apoi se aplecă și-mi șopti cu subînțeles: N-am crezut că o să poți să-l salvezi...

– Lipsa asta de încredere mă doare! i-am răspuns eu, glumind.

Bătrânul ieși din încăpere cu pași mășurați, iar eu l-am însoțit până pe coridor. După ce am intrat din nou în încăpere, Nora mă privi, clătinând din cap.

– Ce-i? m-am mirat eu.

– Prea ușor, răspunse ea, dar colțurile gurii i se ridicară într-un zâmbet.

– E plăcut să am din când în când un bolnav care să nu fie cu un picior în groapă, i-am întors-o eu.

Apoi m-am înfiorat. Domnul Doyle era foarte bătrân.

Nora se mulțumi să pufnească și apoi se întoarse la oblojelile la care lucra. Eu m-am dus la paturile din spate și mi-am făcut de lucru curățând câteva unelte chirurgicale. Ar fi trebuit să mă bucur că azi aveam atât de puțini bolnavi, dar liniștea făcea să mi se strângă stomacul.

Ori de câte ori vindecam, nu mă mai gândeam la fratele meu și la Halden. Uitam pentru ceva vreme de nefericirea și de grija care mă ardeau pe dinăuntru în lipsa celor doi. Ca și atunci când

alergam, munca de vindecătoare avea darul de a-mi liniști mintea frământată.

Pe de altă parte, tăcerea mă tulbura nespus de mult.

Chiar și așa, nu mă așteptam să fiu vreodată încântată să dau de un bolnav suferind de cangrenă, însă în ultima vreme orice nu însemna moarte sigură părea o biruință.

Cei mai mulți dintre bolnavii mei erau, bineînțeles, ostași – plini de sânge, de vânătași și măcelăriți în luptă – sau vecini pe care-i cunoșteam de-o viață și care se stingeau din pricina viermilor luați din resturile de mâncare pe care abia izbuteau să pună mâna. Cel puțin, era o soartă mai bună decât să moară de foame. De viermi îi puteam vindeca la infirmerie. De foamete cruntă, mai puțin.

Iar dincolo de toată durerea și de toată suferința, dincolo de moartea atâtor oameni și de nimicirea atâtor cămine, pricina din care Regatul de Onix începuse un război cu noi încă era o taină. Regele nostru, Gareth, nu era unul menit să rămână de pomină în istorie, iar tărâmul Chihlimbarului nu era cunoscut pentru nimic altceva în afară de recoltele lui. Pe de altă parte, regatele precum Granatul erau bogate, având duium de bani și de nestemate. Munții de Perlă aveau străvechile manuscrise, precum și pe cei mai căutați învățați de pe continent. Chiar și Ținuturile de Opal, cu rachierile și cu pământurile lor nelucrate, sau Provinciile de Peridot, cu golfurile lor strălucitoare, pline de comori ascunse – cu toatele ar fi fost un loc mai bun din care Regatul de Onix să-și înceapă acea luptă ce năzuia la supunerea întregului Evendell. Însă, cel puțin până acum, toate celelalte regate rămăseseră neatinsse, iar Chihlimbarul încercase din răspuțeri să păstreze o astfel de stare de lucruri.

Cu toate astea, nici un alt rege nu venise să lupte alături de noi.

Între timp, Onixul se scâldea în bogății, nestemate și aur. Avea cel mai mult pământ, cele mai uimitoare orașe – cel puțin, așa auzisem – și cea mai mare oaste. Totuși, nici măcar asta nu era de ajuns. Regele Onixului, Kane Revenwood, se dovedise a fi

deopotrivă un jefuitor și un tiran nesătul. Dar, mai rău decât orice, era din cale-afară de crud. Generalii noștri erau adeseori găsiți spânzurați de mâini sau de picioare, uneori jupuți sau crucificați. Kane Revenwood lua și tot lua și iar lua, până când sărmanul nostru regat nu prea mai avea cu ce să lupte, iar apoi regele „se mulțumea” să stârnească suferință doar ca să se desfete. Ne tăia de la genunchi, apoi de la coate, apoi de la urechi – doar dintr-o plăcere crudă.

Singura cale de urmat era să privim și să tot privim partea cea bună a lucrurilor. Chiar dacă aceasta era una încețoșată, pe care trebuia să faci mari eforturi ca s-o vezi. Dar eu izbuteam s-o întrezăresc, iar asta, spusese Nora, fusese pricina din care mă păstrase lângă ea. Chiar îmi spusese:

– Tu ai o chemare pentru așa ceva. Vezi lucrurile într-o lumină aproape supărător de trandafirie, iar priveliștea pieptului tău plin îi face pe băieții de pe aici să ne dea sânge pentru bolnavii noștri!

Aducându-mi aminte de vorbele ei, i-am mulțumit acum în gând, zeflemitor, după care mi-am ridicat privirea spre ea și am văzut-o punând deoparte un coș plin cu oblojeli și cu alifii.

Nora nu era cea mai caldă la suflet dintre vindecătoarele alături de care aș fi putut să muncesc, dar se număra printre cele mai bune prietene ale mamei mele. Mai mult de-atât, deși părea năzuroasă, fusese îndeajuns de cumsecade ca să-mi dea locul ăsta de muncă, astfel încât să pot avea grijă de familie după ce plecaseră Ryder. Mă ajutasese chiar și în privința surorii mele, Leigh, atunci când mama fusese prea bolnavă ca s-o ducă la școală.

Zâmbetul pe care amintirea despre bunătatea Norei mi-l adusesese pe buze păli în clipa în care m-am gândit la mama, care azi-dimineață fusese prea slăbită ca măcar să deschidă ochii. Nu puteam să nu bag de seamă întorsătura amară pe care o luase soarta – eu eram vindecătoare, iar mama mea murea încetul cu încetul din pricina unei boli pe care nici unul dintre noi nu puteam s-o recunoască și s-o numească.

Mai rău de-atât – și, peșemne, ca o bătaie de joc a sorții – harul meu n-avea nici o putere asupra ei. Nu eram în stare s-o vindec nici măcar dacă se tăia într-o simplă hârtie. Iată încă un semn că puterile mele nu erau cele ale unei vrăjitoare obișnuite, ci ceva de-a dreptul de neînțeles.

Mama fusese bolnavă încă de pe vremea când începusem eu să vorbesc, dar lucrurile se înrăutățiseră în ultimii ani. Singurele care ajutau erau micile leacuri menite să-i aducă o oarecare ușurare, pe care le pregăteau împreună cu Nora – amestecuri de gladiole albe și de flori ce se găseau doar în Chihlimbar, legate cu ulei de ravensara și cu lemn de santal. Dar ușurarea era doar vremelnică, iar durerile bolnavei deveneau mai puternice din zi în zi.

Am clătinat cu putere din cap ca să-mi alung gândurile negre.

Acum nu puteam să mă las în voia lor. Trebuia cu orice preț să am grijă de mama și de sora mea cât puteam mai bine, fratele meu, Ryder, fiind plecat.

Cu atât mai mult cu cât era cu puțință să nu se mai întoarcă.

– Nu, nu m-ai auzit bine! N-am zis că e *drăguț*, am zis că e *fășneț*! Adică e isteț și știe să se descurce în viață, spuse Leigh, aruncând un buștean în focul care mocnea în vatră.

Mușcându-mi limba ca să nu râd, am scos trei castroane mici din bufet.

– Mda, bineînțeles! Eu cred că ești doar puțin îndrăgostită, atâta tot.

Leigh își dădu peste cap ochii de un albastru-deschis, în timp ce se tot învârtea prin mica noastră bucătărie, adunând tacâmuri și căni. Aveam doar o căsuță dărăpănată, dar o iubeam din toată inima. Păstra mirosul tutunului lui Ryder, aroma vaniliei pe care o foloseam la prăjituri și parfumul crinilor albi, înmiresmați. Desenele lui Leigh erau lipite pe toți pereții. De câte ori pășeam pe mica noastră ușă de la intrare, îmi simțeam buzele întinzându-mi-se într-un zâmbet. Cocoțată pe o colină de unde se vedea aproape tot Abingtonul și având trei odăi primitoare, plăcute

și foarte bine împărțite, era una dintre cele mai frumoase case din orașelul nostru. Tatăl meu vitreg, Powell, o clădise pentru mama și pentru mine înainte să se nască frații mei. Bucătăria era locul pe care-l îndrăgeam cel mai mult. Îmi plăcea să stau la masa de lemn meșterită de Powell și de Ryder într-o vară, pe când noi, frații, eram mici, iar mama, mai sănătoasă.

Erau ciudate astfel de amintiri frumoase legate de casa noastră, cu totul deosebite de cele care-mi rămăseseră în minte și pe care le simțeam de-a dreptul în stomac ori de câte ori mă gândeam la chipul aspru al lui Powell și la fălcile lui încleștate. La cicatricile pe care mi le lăsase pe spate cureaua lui.

M-am scuturat, străbătută de un fior.

Leigh se strecură lângă mine, smulgându-mă din noianul de amintiri încălcite și întinzându-mi o mână de rădăcini și de ierburi pentru doctoria mamei.

– Uite, nu mai avem rozmarin!

M-am uitat la căpșorul ei bălai și am simțit o căldură în piept – Leigh era mereu luminoasă, chiar și cu tristețea pe care războiul o răspândise pretutindeni în jur.

– Ce-i? întrebă ea, privindu-mă cu ochi mijiți.

– Nimic, am răspuns, mușcându-mi buza ca să nu zâmbesc.

Tocmai începuse să se socotească om în toată firea și nu mai voia nici în ruptul capului să fie tratată ca un copil. Nu mai îngăduia defel ca sora ei mai mare să-i arunce priviri drăgăstoase. Îi plăcea chiar și mai puțin ca eu să încerc s-o apăr în vreun fel.

Mi-am înghițit nodul din gât și am aruncat ierburile în oala care bolborosea pe vatră.

În ultima vreme, prin taverne, școli și piețe se auzeau tot felul de zvonuri. Bărbații erau duși cu toții – peșemne că Ryder și Halden muriseră – și încă pierdeam în fața regatului hain de la miazănoapte.

Se vedea limpede că urmau femeile.

Nu era vorba că nu puteam face și noi ce făceau bărbații. Auziserăm că oastea Regatului de Onix era plină de femei puternice

și niiloase, care luptau cot la cot cu bărbații. Dar *eu* nu puteam s-o fac. Nu puteam să iau viața cuiva în numele regatului meu, nu puteam să lupt nici măcar ca să mi-o salvez pe a mea. Simplul gând de a pleca din Abbington făcea să mi se ridice părul pe ceafă.

Dar adevărata mea îngrijorare era legată de Leigh, care avea o fire mult prea neînfricăată.

Vârsta ei fragedă o făcea să se creadă de neînving, iar prea marea nevoie de a fi băgată în seamă o făcea zgomotoasă, nesăbuită și cutezătoare până la prostie. Gândul la buclele ei bălaie săltând pe câmpul de luptă îmi întorcea stomacul pe dos.

Și, de parcă asta n-ar fi fost destul, dacă am fi fost amândouă luate la oaste ca să luptăm împotriva Onixului, asta ar fi însemnat că mama ar fi rămas singură. Prea bătrână și prea slabă ca să lupte, poate că ar fi izbutit să scape de luarea la oaste, dar n-ar fi fost în stare să-și poarte singură de grijă. Cu toți cei trei copiii plecați, n-ar fi putut să se descurce nici măcar o săptămână.

Și atunci cum aș mai fi putut s-o apăr pe oricare dintre ele?

– Te înșeli amarnic în privința lui Jace, spuse Leigh, arătând cu furculița spre mine și luându-și un aer de prefăcută hotărâre. N-am fost niciodată îndrăgostită de nimeni! De el, nici vorbă!

– Bine! am răspuns eu, scotocind prin dulap ca să găsesc niște morcovi și întrebându-mă dacă nu cumva Leigh îmi abătuse dinadins gândurile, dându-și seama că eram îngrijorată, așa cum mi se întâmpla să fiu, de altfel, mai tot timpul.

– Cinstit vorbind, spuse ea mai departe, trântindu-se pe un scaun de la masa de bucătărie și strângându-și picioarele sub ea, nu-mi pasă de ceea ce crezi tu. Uită-te la gusturile tale! Ești îndrăgostită de Halden Brownfield!

Leigh se strâmbă, scârbită.

Pulsul îmi crescuse la auzul aceluiași nume, amintindu-mi în ce zi eram și cât de amărâtă fusese de dimineață. Învinuirea pe care mi-o adusese Leigh mă făcu să clatin din cap.

– Nu sunt *îndrăgostită* de el! Doar îl plac. Ca om. Dacă vrei să știi, suntem doar prieteni.

– Mda, cum să nu! făcu sora mea, maimuțărind vorbele pe care le spusese mai devreme cu privire la ea și la Jace.

Am pus morcovii în oala în care găteau pentru cină, iar apoi am așezat-o pe foc, lângă cea în care fierbeam leacul mamei. De când plecase Ryder, ajunsese să mă pricep binișor să fac mai multe lucruri deodată. Am deschis fereastra de deasupra vetrei, lăsând să iasă o parte din căldura care venea de la cele două vase de pe foc. Adierea rece a vântului de seară îmi mângâie fața asudată.

– Și chiar așa, ce-ai cu Halden? am întrebat, biruită de curiozitate.

– N-am nimic anume. Era doar plictisitor. Și mofturos. Și nu se prostea niciodată.

– Nu mai vorbi la trecut despre el! am strigat, cu mai multă patimă decât aș fi vrut să arăt. E teafăr! Amândoi sunt!

Nu era o minciună, ci doar voisem să dau glas acelei nădejdi chinuite, care se apropie uneori de tăgadă.

Leigh se ridică și începu să pună masa, așezând pe tăblie trei căni de cidru desperecheate.

– Iar Halden știe să se prostescă și e atrăgător... și mofturos, am spus eu. Recunosc asta. E puțin cam înțepat.

Leigh zâmbi, știind că învinsese.

M-am gândit la sora mea. Crescuse atât de mult într-un timp atât de scurt, încât nu mai știam de ce anume o apăram.

– Bine! am zis, amestecând în același timp în amândouă oalele. Eu și Halden suntem împreună, am adăugat, iar Leigh ridică din sprâncene, cu subînțeles. Dar cinstit vorbind acum, n-a fost nici o *îndrăgosteală*. Jur pe Pietre!

– De ce nu? Pentru că știai că o să trăbuiască să plece?

Privirea mi se aținti asupra vetrei, asupra flăcărilor care tremurau, în timp ce mă gândeam cu toată sinceritatea la întrebarea ei.

Deși știam că era ușuratic din partea mea, primul lucru care-mi venise în minte în clipa în care auzisem rostit numele lui Halden fusese părul lui. Uneori, mai ales în lumina lunii, cârlionții lui bălai păreau atât de albi, încât aproape că străluceau. De fapt, asta fusese primul lucru care mă atrăsese la el – era singurul

băiat cu păr bălai din orașelul nostru. Cei mai mulți dintre locuitorii Regatului de Chihlimbar aveau părul de un negru ciocolatiu, așa cum îl aveam eu, sau erau bălai cu piele smeadă, ca Leigh și Ryder.

Mă îndrăgostisem de părul bălai-alburiu la frageda vârstă de șapte ani. Halden și Ryder deveniseră de nedespărțit cam tot pe atunci. Încredințată că într-o bună zi aveam să mă mărit cu Halden, nu mă supăra să mă țin după ei în aventurile lor de zi cu zi sau să mă amestec în jocurile lor, din care ieșeam mai mereu cu genunchii juliți. Halden avea un zâmbet ce mă făcea să mă simt la adăpost. Aș fi mers cu el până la capătul lumii. Ziua în care vestea despre luarea la oaste ajunsese la Abbington a fost singura în care i-am văzut zâmbetul pälindu-i.

Atunci fusese și prima oară când el îmi văzuse cicatricile.

Dar dacă mă îndrăgostisem de Halden încă din copilărie, de ce nu mi se păruse că era dragoste în clipa în care, în sfârșit, văzuse și el în mine ceea ce eu vedeam în el de atâta vreme?

N-aveam un răspuns limpede, în nici un caz unul potrivit pentru un copil în vârstă de zece ani. Oare nu-l iubisem fiindcă nu credeam ca o astfel de iubire să se isprăvească vreodată cu bine pentru cineva? Mai bine zis, pentru mama noastră? Sau pentru că uneori îl întrebam pe Halden ce credea despre faptul că Regatul de Onix se tot întindea peste pământurile noastre, iar răspunsurile lui în doi peri mă înfuriau dintr-o pricină pe care nu puteam s-o înțeleg? Poate că adevăratul răspuns era cu mult mai rău – unul care, nădăjduiam, n-avea în el nici un dram de adevăr, dar de care mă temeam cel mai tare – anume că nu eram în stare să simt dragoste.

Nu era pe lumea asta un bărbat care să merite să fie iubit mai mult decât Halden. Nici un altul cu care mama, Ryder sau Powell să-și dorească să fiu.

– Nu știu, Leigh, am răspuns eu.

Era adevărat.

M-am întors la pregătirea cinei și am tăiat legumele în tăcere, dându-i de înțeles lui Leigh că isprăviserăm de vorbit despre asta. După ce leacul mamei fierse destul, l-am luat de pe foc și l-am lăsat să stea o vreme. După ce se răcea, urma să umplu o sticlă nouă, pe care s-o pun, așa cum făceam întotdeauna, în săculețul de lângă dulapul din bucătărie.

Poate că, până la urmă, izbuteam să fac asta – să am grijă singură de toți.

În casă se împrăstie aroma legumelor care se găteau la foc mic, amestecată cu miresele leacului pentru mama. Cunoșteam prea bine acel miros alinător. Regatul de Chihlimbar era înconjurat de munți, ceea ce însemna că valea în care eram cuibăriți noi avea întotdeauna dimineți răcoroase, zile reci și nopți friguroase. Frunzele copacilor erau cafenii tot anul. Cina era de fiecare dată aceeași – porumb, dovleac, dovlecel și morcovi. Până și cea mai cruntă iarnă nu aducea decât ploaie și ramuri golașe, iar în cea mai caldă vară pe care mi-o aminteam, numai doi copaci avuseseră frunze verzi. În cea mai mare parte, aici totul era cafeniu și bătut de vânt în fiecare zi a anului.

Și, după douăzeci de astfel de ani, erau zile în care simțeam că mâncasem porumb și dovlecel pentru o viață întreagă. Încercam să-mi închipui un trai plin de alte mirese, de alte priveliști, de alți oameni... Dar văzusem atât de puțin din restul lumii, încât visurile îmi erau vagi și încețoșate – o grămadă înghesuită de cărți pe care le citisem și de povești pe care le auzisem de-a lungul anilor.

– Miroase minunat aici!

Am zărit-o pe mama, care intră șontăcâind în încăpere. Era puțin mai rău azi, cu părul prins la ceafă într-o coadă jilavă. Avea doar patruzeci de ani, dar trupul slab și obrajii supti o îmbătrâneau.

– Lasă-mă să te ajut! am spus, ducându-mă la ea.

Leigh sări de la masă, lăsând o lumânare neaprinsă ca să vină de cealaltă parte a mamei.

– Sunt bine, vă dau cuvântul meu! ne dojeni ea.

Dar n-am băgat-o în seamă. O astfel de împrejurare devenise un dans cu pași mult prea bine știuți.

– Trandafiri și spini? întrebă ea, după ce o așezarăm la masă.

Draga mea mamă, care, în ciuda nelipsitei osteneți, a durerii și a suferinței ce o urmăreau mereu, voia cu tot dinadinsul să știe ce ni se întâmplase peste zi și a cărei dragoste pentru flori izbutise să se strecoare în toate cele pe câte le făceam seară de seară.

Mama venise cu mine la Abbington pe vremea când aveam aproape un an. Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl, dar Powell se arătase gata s-o ia de nevastă și să mă socotească drept a lui. Îl avuseseră pe Ryder la mai puțin de un an după aceea, și pe Leigh, șapte ani mai târziu. Era ceva rar în orașelul nostru ca o femeie să aibă trei copii, dintre care pe unul, cu alt bărbat decât pe ceilalți doi. Dar mama nu lăsase niciodată ca vorbele rele să întunece razele de soare pe care ea le răspândea în fiecare zi. Lucrase fără odihnă întreaga-i viață ca să ne agonisească un acoperiș deasupra capului, mâncare pe masă și mai multe râsete și iubire decât primeau alți copii într-o viață întreagă.

– Trandafirul meu e faptul că am salvat degetul domnului Doyle de la tăiere! am spus eu.

Leigh scoase un sunet ca și cum ar fi fost pe cale să verse. N-am mai spus care era spinul meu – dacă încă nu-și dăduseră seama, nu plănuiam să fiu eu cea care să le aducă aminte că fratele nostru nu ne mai scrisese de un an.

– Trandafirul meu a fost atunci când Jace mi-a spus...

– Jace e băiatul pe care Leigh îl socotește drăguț! i-am curmat eu vorba, iar apoi i-am făcut semn din cap mamei, care îmi răspunse făcându-mi cu ochiul.

Leigh miji ochii și ne fulgeră pe amândouă cu privirea.

– Verișoara lui e sol la oaste. Duce planuri de-a dreptul de la regele Gareth la generalii lui, acolo unde nici măcar corbii nu pot să ajungă! spuse Leigh. Ea i-a spus lui Jace că a văzut un bărbat

cu aripi în capitala Regatului de Onix, adăugă sora mea, căscându-și ochii albaștri ca marea.

Auzind o asemenea bazaconie, m-am uitat la mama, însă ea se mulțumi să dea din cap, cu bună-creștere, spre Leigh. Am încercat să fac la fel. Nu trebuia s-o luăm prea mult peste picior pe sora mea.

– Ce ciudat! Și îl crezi? întrebă mama, sprijinindu-și capul în palmă, gânditoare.

Leigh rămase și ea pe gânduri, în timp ce eu am început să mănânc din tocană.

– Nu, nu-l cred, răspunse ea după o vreme. Mă gândesc că e cu puțință să mai existe Fermecați încă în viață, dar cred că ceea ce a văzut verișoara lui Jace a fost mai degrabă un fel de vrăjitorie. Nu-i așa?

– Așa-i! am încuviințat, deși știam eu ce știam.

Fermecații pieriseră cu desăvârșire de ani de zile – asta, dacă existaseră vreodată cu adevărat. Dar nu voiam să nimicesc acel rod al închipuirii surorii mele.

I-am zâmbit lui Leigh.

– Înțeleg de ce ești atât de îndrăgostită de Jace! Știe multe lucruri care trebuie să rămână secrete pentru ceilalți.

Mama își mușcă obrazul ca să-și înăbușe un zâmbet. Nu puteam să n-o iau pe soră-mea peste picior. Îmi intrase prea mult în obișnuință.

Leigh se încruntă și începu să ne lămurească, pătimaș, că era *limpede* că ea n-avea *nici un fel* de simțăminte duioase față de acel băiat. Am rânjit, cunoscând mult prea bine cântecul ăsta.

Povești precum cele ale verișoarei lui Jace găseai pe peste tot. Mai ales despre Piscul cu Sălci, misterioasa capitală a Regatului de Onix. Înainte să plece, Halden îmi spusese că se zvonea că era locuită de tot felul de făpturi monstruoase, precum dragonii, goblinii și căpcăunii. Îmi dădusem seama că Halden încerca să mă înspăimânte, nădăjduind să mă facă să mă cuibăresc în brațele lui

și să-i îngădui să mă apere de orice s-ar fi găsit dincolo de hotarele regatului nostru.

Însă el nu mă înspăimântase câtuși de puțin. Știam cum stătea treaba cu basmele astea. Oameni preschimbați poveste după poveste, deveniți dihanii cumplite, înzestrați cu puteri mai presus de fire și în stare să-i supună pe ceilalți la chinuri de neînchipuit. Dar de fapt erau doar... oameni. Haini, însetați de putere, necinstiți și desfrânați, însă *oameni*. Nimic mai mult, nimic mai puțin și cu nimic mai răi decât bărbatul care trăise chiar în casa mea. Tatăl meu vitreg fusese mai hain și mai crud decât orice monstru din vreo poveste.

Nu știam dacă un astfel de adevăr îi sporise sau îi micșorase frica lui Halden în ziua în care el și Ryder plecaseră la război. Dar știam prea bine că dacă eu și Leigh am fi fost silite să mergem la luptă, pe mine nu m-ar fi ajutat.

Adevărul era că regele nostru, Gareth, făcea tot ce putea, dar Onixul avea o oaste și arme cu mult mai bune, precum și aliați mai puternici. Totodată, eram pe deplin încredințată că acel regat era în stare să se folosească oricând de nenumărate alte lucruri menite să-i aducă izbânda, lucruri despre care noi nu știam nimic. Așadar, puteam să mă pun chezașă că Onixul n-avea să câștige războiul doar pentru că ceva mare și rău pândea din întuneric.

Oftatul mamei îmi readuse gândurile de la făpturi rele, înaripate, la bucătăria noastră caldă, de lemn. Ultimele rămășițe ale luminii zilei piereau, înlocuite doar de flăcările jucăușe din vatră, care cufundau în umbră chipul ei tras.

- Trandafirul meu e întruchipat de tocana asta și de cele două fete frumoase care stau în fața mea. Buna și îndatoritoarea mea Arwen! spuse mama, iar apoi se întoarse spre Leigh. Îndrăzneța, cutezătoarea mea Leigh!

Am înghițit în sec, simțind că-mi îngheța sângele în vine. Știam ce urma.

- Iar ghimpele e fiul meu, de care îmi e atât, atât de dor... A trecut un an de când am primit ultima oară vești de la el. Cred,

murmură mama, oprindu-se un pic ca să răsufle, cred că e timpul să ne împăcăm cu gândul că...

- E bine! i-am tăiat eu vorba. Ryder e bine! Nu pot să-mi închipui cât de greu trebuie să fie să trimiți o scrisoare, date fiind împrejurările în care se găsește el.

- Arwen..., începu să spună mama, cu un glas cald și mângâietor, a cărui blândețe avu darul de a-mi face pielea să se încrețească.

Dar am vorbit peste ea:

- Îți poți închipui cum e să trimiți o scrisoare dintr-un codru, hăt, tocmai într-un orașel ca al nostru? Sau, sau... dintr-o pădure? Din mijlocul unei mări? Cine știe pe unde e Ryder?

Eram din ce în ce mai dezlănțuită.

- Și pe mine mă întristează asta, Arwen, murmură Leigh cu un fir de glas pe care-l găseam și mai greu de îndurat, dar cred că s-ar putea ca mama să aibă dreptate.

- E sănătos să vorbim despre asta, spuse mama, luându-mă de mână. Cât de dor ne e de el, cât de greu o să fie să mergem mai departe fără el!

Mi-am mușcat buza; vederea celor două chipuri lipsite de zâmbet parcă mă despica în două. Știam că aveau dreptate, dar nu puteam s-o spun cu glas tare.

Oricât de minunată ar fi fost atingerea mamei, mi-am tras mâna și m-am întors cu fața spre fereastră, lăsând vânticelul de seară să-mi mângâie obraji. Am închis ochii și m-am desfătat cu acea adiere răcoroasă.

Plămâni mi se umplură cu aerul amurgului.

Nu puteam să fiu eu cea care să le îngreuneze și mai mult viața.

Strângând castronul în mâini ca să mi le opresc din tremurat, m-am reîntors cu fața spre ce mai rămăsese din familia mea.

- Aveți dreptate. S-ar putea ca el să nu fie...

Ușa de la intrare se trânti de perete, iar bubuitura asurzitoare făcu să-mi sară din mâini castronul, care căzu pe podea și se sparse. Sosul portocaliu se împrăstie pe peste tot, precum sângele

proaspăt. M-am întors în loc și am văzut chipul împietrit de groază al mamei. În fața noastră, gâfâind, cu fața acoperită de sânge și proptindu-se de tocul ușii ca să-și sprijine brațul răsucit, era fratele meu, Ryder.

CAPITOLUL 2

Preț de o clipă, nimeni nu se clinti din loc. Apoi ne-am mișcat cu toții deodată.

Eu am sărit în picioare, cu inima în gât, cu pulsul bubuindu-mi în urechi. Pe fața lui Ryder se citea limpede durerea. Mama se repezi la el, cu ochii plini de lacrimi. Leigh se duse să închidă ușa în spatele nostru, în timp ce eu îmi ajutam fratele să ajungă la masă.

Un simțământ copleșitor de ușurare mă străbătu din creștet până-n tălpi, făcându-mă să mă clatin pe picioare.

Era în viață!

Am răsuflat adânc, am înghițit în sec și mi-am cântărit fratele din priviri. Părul lui scurt, de culoarea nisipului, ochii albaștri și strălucitori ca stelele, statura înaltă și deșirată. Acum părea cu totul străin în căsuța noastră – prea murdar și prea slab.

Leigh dădu deoparte castroanele de pe masă și se cocoță pe tăblie, așezându-se drept în fața lui. Ochii lui Ryder erau plini de bucurie, dar aveau o sclipire ciudată. Un licăr întunecat.

Am așteptat să-mi revin din uimire, însă inima tot nu mi se liniștise, ci bătea atât de tare, încât mi se părea că mi se zgâlțâia tot pieptul.

– Ia te uită ce mare te-ai făcut! îi spuse Ryder lui Leigh, strângându-și brațul cu cealaltă mână.

Oblojeli. Avea nevoie de oblojeli.

Am scormonit prin sertare până când am găsit ceva potrivit, iar apoi am înșfăcat și o pătură și niște apă.

– Poftim! am spus, înfășurându-l în pătură și sărutându-l pe creștet, având grijă să nu-i ating umărul.

– Ce ți s-a întâmplat? De ce te-ai întors atât de repede? întrebă Leigh cu glas zorit. Arwen, ce-i cu el? Ce se întâmplă, mamă?

Aceasta din urmă nu spuse nimic, ci rămase tăcută, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe față. Ryder îi luă mâinile într-ale lui.

Dar Leigh avea dreptate. Oricât de minunat era să-l avem iar printre noi, ceva nu era așa cum ar fi trebuit. Faptul că se întorșese acasă atât de curând, fără batalion, fără o intrare triumfală în oraș...

Ca să nu mai vorbim de rana deschisă.

Vezi bine că dezertase.

– Potolește-te, șuieră Ryder, și nu mai vorbi atât de tare...

– Leigh are dreptate, am stăruit eu. Cum de te-ai întors? Ce ți s-a întâmplat?

I-am rupt cămașa plină de sânge și am folosit-o drept legătură deasupra rănii de la braț. Era o tăietură adâncă și cu margini inegale, din care se scurgea sânge de un roșu aprins. De îndată ce mâinile mele atinseră pielea, am simțit bine cunoscutele furnicături ieșindu-mi din palme și începând să vindece carnea tăiată.

După ce i-am închis rana, ne-am simțit mai bine amândoi. Pulsul mi-a încetinit și m-am liniștit. I-am înfășurat strâns brațul în feșe, apoi m-am pus iarăși pe treabă, încercând să-i bag umărul la loc în încheietura din care fusese smuls.

Ryder închise ochii și se încordă.

– Sunt bine! Am revenit în sânul familiei. Asta-i tot ce are preț pentru mine.

Se aplecă să le sărute pe Leigh și pe mama pe frunte. Lui Leigh, cel puțin, îi dădu prin minte să se prefacă scârbită și să se șteargă.

Mama îi ținea mâna sănătoasă între palmele ei, dar încheieturile i se albiseră din pricina sforțării.

– Ryder! am strigat, pierzându-mi răbdarea. Nu asta e tot ce are preț pentru tine! Unde sunt ceilalți ostași? Și de ce ești rănit? Ryder îngھیți în sec, iar privirea lui o întâlني pe a mea.

– Acum câteva săptămâni, convoiul nostru a dat peste un batalion Onix într-un ținut care aparținea Regatului de Chihlimbar. Auziserăm că pierduseră oameni și am crezut că aveam să-i biruim cu ușurință. Ne-am apropiat de tabăra lor încetul cu încetul, însă chiar și așa..., povesti el cu glas scăzut, dar se opri preț de câteva clipe, fiindcă glasul începea să i se stingă, după care izbuti să adauge: Era o capcană. Dușmanii știau că venim. Toți prietenii mei au fost uciși, iar eu abia am scăpat cu viață.

Un gând îngrozitor îmi veni în minte și m-am simțit cumplit de vinovată fiindcă îmi luase atât de mult ca să ajung la el.

– Halden? am întrebat, abia șoptit.

Parcă îngھیțisem o bucată de plumb.

– Nu! Nu, Arwen! răspunse el, privindu-mă cu ochi îndurerați. Halden nu era în convoiul nostru. La drept vorbind, nu l-am mai văzut de luni de zile și nici n-am mai auzit vorbindu-se nimic despre el! adăugă, cu fruntea încruntată și plecându-și privirea. Nu credeam că aveam să mai scap...

Cu un ultim pocnet, i-am împins umărul la loc, iar el strigă, înșfăcându-și umărul:

– Aaah! La naiba!

– Ai grijă cum vorbești! se răsti mama, din obișnuință, fiindcă era încă prea uluită ca să poată fi cu adevărat supărată.

Cu multă grijă, Ryder își roti umărul de câteva ori, ca să vadă cum se simțea. Apoi, bucurându-se că avea din nou un umăr sănătos, se ridică, arătând înalt și slăbănog în mijlocul căsuței noastre și începând să se plimbe încoace și încolo. M-am trântit pe un scaun, vlăguită, și i-am aruncat o privire îngrijorată mamei.

– M-am ascuns după un stejar. Am crezut că-mi trăiam ultimele clipe, că dușmanii aveau să tabere pe mine și să mă facă bucăți. Îmi pierdusem oamenii, eram rănit. Se isprăvise... Dar apoi,

în timp ce-mi cântam singur prohodul, mi-am dat seama că toți ostașii din Onix plecaseră. Nici măcar nu mă văzuseră.

L-am privit cu luare-aminte. Vedeam prea multă bucurie în ochii lui. Nu doar pentru că se întorsese acasă, mai era ceva. Un simțământ apăsător făcu să mi se strângă inima.

– Așa că am început să mă dau îndărăt încetișor și m-am împiedicat pur și simplu de un sac cu bani. Monede *Onix*. De aur!

Se opri din vorbit ca să se uite la noi, dar nu cred că mai răsuflam vreuna. Dragul și nesăbuitul meu frate!

Mă rugam în gând să nu fi făcut ceea ce mă temeam că făcuse.

– Pesemne că dușmanii mei au pierdut sacul după ce s-a încheiat lupta. Așa că l-am luat și am venit aici cât am putut de repede. Am tot alergat vreme de o zi și jumătate.

„Să dea naiba-n Pietre!“

– Ryder, spune-mi că nu-i adevărat, am șoptit eu.

Din flăcările din vatră mai rămăseseră acum doar tăciuni aprinși, care învăluiau încăperea în umbre ce păreau că dansează.

– Regele o să pună să te omoare, fiindcă ți-ai părăsit batalionul, șopti mama.

– Ei bine, oricum asta nu mai are nici o însemnătate! răspunse Ryder.

– De ce nu? am întrebat, abia putând să rostesc vorbele.

Ryder oftă.

– Ajunsesem la doar câteva ceasuri depărtare de mers spre Abbington, când am zărit încă o trupă de ostași din Onix. Pesemne că au văzut culorile hainelor mele sau că le-am dat de bănuț din cine știe ce pricină, fiindcă s-au ținut după mine. Și...

– I-ai condus la noi? întrebă Leigh, cu glasul mai ridicat decât de obicei.

– Șșt... , făcu Ryder. Vorbiți încet, ați uitat? N-o să ne găsească dacă o să faceți așa cum vă spun. Și trebuie s-o faceți de îndată.

M-am răsucit ca să mă uit pe fereastră. Nici măcar nu știam după cine – sau ce – anume mă uitam.

– De ce nu? am întrebat. Unde o să fugim?

Privirea lui Ryder se aprinse.

– În Regatul de Granat.

M-am afundat mai adânc în scaun. Simțeam că mi se făcea rău.

Pesemne că Ryder citise groaza de pe chipurile noastre, pentru că se așeză la loc și încercă din nou să ne înduplece, cu mai mult avânt:

– Am văzut cum stau lucrurile acum la noi, în Chihlimbar! E mai rău decât credeam. Regatul nostru se destramă. N-o să câștigăm.

Trase aer în piept, iar falca îi tremură.

– Zvonurile sunt adevărate! Suntem nespuse de puțini pe lângă dușmani. Cât de curând, o să fie luate la oaste și femeile. Arwen... tu și Leigh... n-o să puteți să scăpați, spuse el, iar apoi se întoarse spre mama și-i luă mâna din nou. Iar tu, mamă, o să rămâi singură aici. Nu vreau să-mi închipui ce o să fie atunci în Abbington. Cu răscoalele oamenilor și cu sănătatea ta...

Glasul i se stinse și-și ridică privirea spre mine. Știam ce voia să spună.

Am înghițit valul de fiere care mi se ridicase din stomac.

– Regatul de Granat e îndeajuns de departe ca să scăpăm de urmărire și îndeajuns de aproape ca să izbutim să ajungem acolo cu barca. Iar apoi putem să începem o viață nouă, spuse el uitându-se țintă la mama, apoi la Leigh și apoi la mine. O să fim împreună, într-un loc ferit de un război care o să devină și mai crunt.

– Dar n-avem barcă!

Glasul mamei, în care simțeam o oarecare nădejde, mă luă pe nepregătite. Eu i-aș fi răspuns mai degrabă că-și ieșise din minți.

– Am îndeajuns de mulți bani Onix ca să cumpăr un loc pe o barcă spre Granat pentru toți patru, chiar în seara asta. Trebuie să plecăm numai decît, s-o luăm spre port. O să ajungem în Regatul de Granat în câteva zile. Dar, mamă, trebuie să ne mișcăm repede!

– De ce? șopti Leigh.

– Pentru că ostașii din Onix nu pot să fie cu mult în urma mea. Aici nu mai suntem la adăpost!

După ce fură rostite asemenea vorbe, încăperea se cufundă în tăcere. Nu se mai auzea decât vântul foșnind printre ramurile copacilor din fața ferestrei deschise. Nu puteam să mă uit nici la mama, nici la Leigh. Gândurile îmi vâjâiau în cap și simțeam cum mi se întorcea stomacul pe dos.

Căile de urmat erau destul de limpezi: puteam să stăm pe loc și să privim cum Ryder era bătut și ucis chiar în casa noastră de niște ostași nemiloși, care pesemne că după aceea aveau să ne omoare și pe noi, cele trei, sau puteam să strângem tot ce aveam pe lume și să străbatem marea, îndreptându-ne spre un tărâm necunoscut, unde s-o luăm apoi de la capăt. În nici una dintre cele două împrejurări, n-aveam nici o chezășie că am fi scăpat nevătămați sau că măcar am fi putut să rămânem în viață.

Dar nădejdea e lucru mare.

Până și slaba năzuință ca viețile noastre să fie mai bune decât erau aici, la Abbington – ca eu și Leigh să scăpăm de luarea la oaste, ca eu să pot avea mai departe grijă de mama, putând chiar să-i fac rost de leacuri mai bune –, era de ajuns ca să mă ridic în picioare.

Nu voiam să-mi părăsesc locul de baștină. Lumea de dincolo de orașelul meu era atât de mare și de necunoscută!

Dar nu voiam nici să-i las pe ai mei să vadă cât eram de înspăimântată.

Pentru asta făcusem atâtea eforturi – ca să am grijă de ei. Ca să fiu îndeajuns de puternică și să-i pot apăra.

Poate că ăsta era norocul meu.

– Trebuie să plecăm!

Leigh, Ryder și mama îmi aruncară cu toții aceeași privire mirată, de parcă s-ar fi vorbit între ei.

Ryder vorbi primul:

– Mulțumesc, Arwen! strigă el, după care se întoarse spre Leigh și spre mama, adăugând: Are dreptate și trebuie să ne mișcăm numaidecât!

– Ești încredințat că trebuie neapărat? întrebă mama, cu glas abia șoptit.

– Da! am răspuns în locul lui, deși eu nu eram încredințată deloc.

Acea vorbă a mea fu de ajuns ca mama și Leigh să înceapă să arunce la nimereală haine și cărți în niște cufere de două ori mai mici decât ne-ar fi trebuit. Ryder mergea în urma lor, înșfăcând tot ce-i cădea în mână, fără să lase ca brațul beteag să-l încetinească.

Un astfel de prilej era o adevărată binecuvântare, mi-am spus eu în gând. Dacă oricare dintre cei rămași la Abbington ar fi avut bani ca să facă drumul sau dacă ar fi avut unde să se ducă, ar fi plecat deja de multă vreme.

Am dat fuga afară ca să adun ceva de mâncare din mica noastră grădină și ca să-mi iau rămas-bun de la animale. Leigh era deja acolo, plângând în timp ce-i îmbrățișa pe văcuța Frumușica și pe căluțul Copită – amândoi numiți chiar de ea, pe când era doar o copilă. Leigh iubea nespuse de mult animalele noastre, pe care le hrănea în fiecare zi, dimineața și seara. Cu Frumușica avea o legătură atât de puternică, încât nu puteam să-mi închipui că aceasta ar fi putut să fie ruptă vreodată de ceva, nici măcar de deznădejdea foametei.

Suspinele surioarei mele răsunau înăbușit în ocol și inima începu să mă doară cu adevărat. De îndată ce m-am apropiat de animale, chiar am simțit o greutate ciudată în piept. Chipurile lor iubitoare fuseseră o prezență statornică în viața mea și nu-mi închipuiam cum, dintr-odată, aș fi putut să mă trezesc fără ele. Am mângâiat vaca și căluțul, mi-am lipit capul de capetele lor și le-am simțit pe față răsuflarea caldă, care se deosebea atât de mult de aerul rece al nopții.

Am mângâiat-o pe Leigh pe spinare.

– Trebuie să plecăm. Du-te și ia săculețul cu leacul mamei, iar eu o să leg animalele. Îți făgăduiesc că Nora o să aibă grijă de ele!

Leigh dădu din cap, înțelegătoare, și-și șterse nasul cu mâneca ei decolorată, de pânză.

M-am gândit la Nora. Oare ar mai fi avut nevoie de mine la infirmerie? Era o femeie aspră, dar știam că aveam să-mi fie dor de ea. Într-un fel, era singura mea prietenă.

Lacrimile începură să-mi umple ochii. Am început să plâng pentru animalele mele, pentru munca mea, pentru viața umilă pe care o dusesem aici, la Abbington. Cu toate visurile mele legate de noi aventuri, acum, când chiar puteam să nădăjduiesc la o viață mai bună, eram de-a dreptul înspăimântată.

Străbătută de un nou junghi ascuțit, mi-am dat seama că era cu puțință să nu-l mai revăd nici pe Halden vreodată. Dacă se întorcea teafăr, după cum încă mai nădăjduiam, oare cum ar mai fi putut el să ne găsească în Regatul de Granat?

Nu puteam să-i las vreo scrisoare, fiindcă era cu puțință s-o găsească ostașii din Onix.

N-aveam să știu niciodată ce ar fi putut să fie între noi sau dacă aș fi ajuns să-l iubesc. Un astfel de gând îmi făcu inima să se frângă din nou. Eram nespus de bucuroasă că Ryder era viu și că se întorsese acasă, dar nu-mi închipuisem că, din pricina asta, aveam să-mi iau rămas-bun de atâtea ori într-o singură seară.

Nu voiam să plec, nu voiam nici în ruptul capului, fiindcă asta însemna o schimbare uriașă în viața mea.

După ce ne-am strâns cu toții afară, m-am mai uitat o dată, pentru ultima oară, la casa mea. Părea înfiorător de goală. Cât de ciudat era să mă gândesc că, doar cu două ore în urmă, mâncam tocană la cină, ca în oricare altă seară. Iar acum fugeam într-un regat străin.

Am închis ușa în urma mea, în timp ce Leigh o ajuta pe mama să meargă pe drumul de pământ. Docurile se aflau de cealaltă parte a orașului, așa că mama avea de străbătut cale lungă. Eu mergeam pe lângă Ryder, care încă șchiopăta. Dar care, bineînțeles, nu voia să mă lase să-l ajut.

– Nu pot să cred..., am șoptit.

– Știu.

Apoi el privi în urma noastră. M-am uitat și eu în spate, cu inima bătându-mi nebunește în piept, dar nu era nimeni acolo.

Am mers mai departe, în tăcere.

Soarele apunea frumos deasupra munților, pe un cer trandafiriu și liliachiu, presărat cu nori.

– Știi, ai plecat la război, ne-ai lăsat singure vreme de un an, am adăugat eu. Chiar am crezut că ai murit! Iar apoi ai venit acasă, destrămat ca o păpușă de cârpă, aducând cu tine o comoară furată, mulțumită căreia să putem începe o viață nouă, într-un nou regat. Cine ești? Un erou dintr-o baladă?

– Arwen! strigă el, întorcându-se spre mine. Știu că ți-e frică!

Am făcut o mișcare de împotrivire, dar Ryder nu se lăsă:

– Și mie mi-e frică! Însă am avut un prilej și m-am folosit de el. Nu vreau să-mi petrec restul vieții luptând pentru Regatul de Chihlimbar, așa cum nici tu nu vrei să-ți trăiești restul vieții aici. Acum ne stă în putere să ne schimbăm soarta, ceea ce pentru mama ar putea să însemne găsierea unui leac la boala ei, iar pentru Leigh, să aibă o copilărie mai fericită. Facem ceea ce trebuie! adăugă el, luându-mi mâna și strângându-mi-o într-ale lui. Am venit acasă, iar de-acum înainte o să văd eu de voi. Tu nu trebuie să-ți mai faci griji!

Am dat din cap în semn de încuviințare, deși îmi dădeam seama cât de puțin mă cunoștea fratele meu. Mi-aș fi petrecut bucuroasă restul vieții aici. Ei, poate că nu chiar *bucuroasă*, dar cel puțin aș fi fost *în viață*.

Am mers mai departe. Soarele se ascunse în spatele munților, lăsându-ne scăldați într-o lumină slabă, albastruie. Umbrele se întindeau pe drum, iar eu tresăream și mă răsuceam pe călcăie la fiecare zgomot, la fiecare foșnet din spatele meu, deși nu era nimeni acolo.

Tocmai priveam cu luare-aminte la niște tufișuri, încercând să-mi dau seama de unde venea un zgomot care mi se părea a fi unul de pași, când Leigh înlemni și se întoarse, îngrijorată, spre noi.